



Onagy Zoltán

## A profosz előszava (12 mondat Peer Krisztián versei elé)

1. A fiatal költő azt reméli, a könnyebb utat választotta, amikor megérintették az első belső rímektől ringatózó verssorok és társakat kívánt melléjük igazítani.
2. A tehetséges esztergályos is így reméli, amikor odalopózik apja gépéhez, s titokban születésnap ajándékot metsz anyjának a kiválasztott vasbunkóból.
3. Senki meg nem rajzolhatja a határszakaszt: belül extremitás, extravagancia, exhibicionizmus; átlépve költészet.
4. Tizenhétéves költő nem tudhatja amit, a tizenhétéves esztergályos igen: a személyes ajándék házon belül marad, apróbb-nagyobb hibáit lefedi az anyai szem; a versek szétfutnak a költő kezéből, mint a gyöngyök, függetlenednek, többé nem nyúlhat utánuk.
5. Nem ért semmit, csak érez.
6. Holnap sincs neki, ma van, mindig ma – és mit képzelünk magunkról mi, akik már ennyi meg ennyi évet megéltünk!
7. *“Mit magyarkodtok ennyire?”* – húzza fel a szemöldökét –. *“Hát magyarok vagyunk, nem?”*
8. *“Szabadság? Mi az, hogy szabadság?”* – vonja meg a vállát. – *“Szegénység van, gazdagság.”* – Tizenhét éves.
9. Tizenhét éves.
10. Mást ért a következő mondaton: *“Hogy Übü uraságék kedvébe járjak, a fegyencbanda szájába a hagyományos pecek helyett nádsípot illesztettem.”*
11. Szerencsére.
12. Olvassák figyelemmel. Jegyezzék meg a nevet.